

Gezien en gelezen

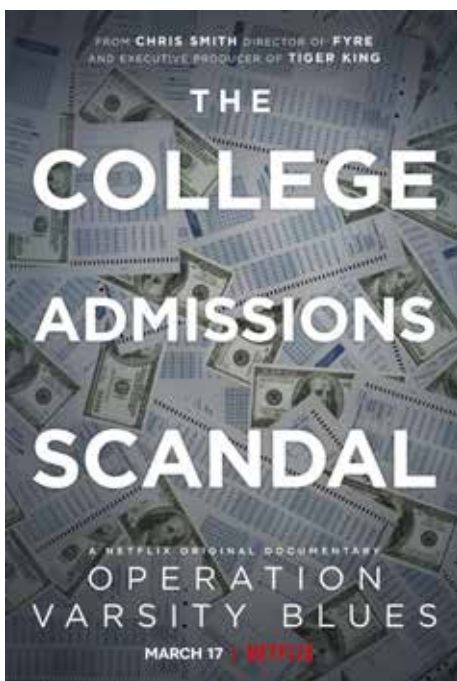

■ Karin J. Gerritsen-van Leeuwenkamp

Dr. K.J. Gerritsen-van Leeuwenkamp is adviseur onderwijs en onderzoek bij de Dienst Onderwijs en Student Support van hogeschool Saxion. E-mail: k.j.vanleeuwenkamp@saxion.nl

Operation Varsity Blues: The College Admissions Scandal

Duur: 1 uur en 40 minuten <https://www.netflix.com/nl/title/80113401>

Netflix bevat voor elke doelgroep een reeks aan films, series en documentaires. Hoewel examen- en diploma fraude in sommige fictieve series kort wordt aangestipt, denk

aan de dramaserie *Suits* waarin Mike Ross zonder diploma een baan krijgt als advocaatstagiaire, staat er nu een documentaire op Netflix over examenfraude. Misschien wel één van de bekendste examenfraudezaken in de Amerikaanse geschiedenis: “The college admissions scandal”, waarin gefraudeerd wordt om kinderen van rijke en beroemde families op de beste Amerikaanse universiteiten te krijgen. Voor welk bedrag is een examenfunctionaris bereid zijn/haar integriteit te verkwanselen?

Opbouw van de documentaire

De anderhalf uur durende documentaire begint met het in beeld brengen van de druk die leerlingen voelen in Amerika om toegelaten te worden tot universiteiten. Het laat daarbij de blijdschap zien als ze wel en het verdriet als ze niet toegelaten zijn. Daarna laat het kort de nieuws headlines zien, hoe betrokkenen opgepakt zijn door de FBI (Operation Varsity Blues). Vervolgens zoomt de documentaire in op Rick Singer, het brein achter de fraude, die miljoenen dollars heeft gekregen van ouders om hun kinderen op de universiteit te krijgen. Vanaf

dan wordt aan de hand van door de FBI getapte gesprekken een gedetailleerd beeld gegeven van de fraude. Daarnaast geven verschillende experts hun perspectief op hoe het Hoger onderwijs in Amerika handelswaar is geworden.

Fraude

De fraude lijkt te starten rond 2011. Rick Singer, in de documentaire neergezet als een geraffineerde, gedreven verkoper en netwerker, is gestart als basketbalcoach op een high school. Later wordt hij een 'independent college counselor'. Ouders huren hem dan in voor advies hoe hun kind het beste toegelaten kan worden tot de universiteit. Waar de fraude 'klein' begint met bijvoorbeeld het veranderen van het ras van een student op het toelatingsformulier om de kans op toelating te vergroten, neemt het door de jaren heen steeds extremere vormen aan. Uiteindelijk zorgt hij ervoor dat leerlingen neergezet worden als atleten en via sportbeurzen toegelaten worden tot topuniversiteiten, zonder dat ze deze sport daadwerkelijk ook uitoefenen. Hiervoor worden onder andere bewerkte sportfoto's gebruikt en high-stakes toelatingstestscores (de zogenoemde ACT en SAT) gekocht. Vervolgens doneren ouders geld aan een stichting van Rick Singer om te verbergen dat het omkoping was. Met dit geld worden sportcoaches en andere medewerkers van universiteiten omgekocht. Zo ontvangt bijvoorbeeld de hoofdzeilcoach van Stanford \$500.000 voor het zeilprogramma (een nichesport met financieringsproblemen) in ruil voor de toelating van een leerling. Of een Yale-voetbalcoach die omgekocht is voor meer dan \$860.000. Met andere woorden ouders regelen voor hun kind een toelatingsgarantie tot een universiteit, voor een relatief lage prijs, de zogenaamde frauduleuze 'zijdeur'. In de periode van 2011-2018 gaat het in totaal om een fraude van ongeveer vijftientwintig miljoen dollars. Aan het einde van de documentaire 'helpt' Rick Singer de FBI aan bekentenissen van de ouders voor hun aandeel aan de fraude en worden de straffen bekend gemaakt.

Hoger onderwijs als handelswaar

Naast de fraudezaak wordt in de documentaire ook de aanleiding van de fraude onder de loep genomen. De zogenoemde 'Ivy-League-instituten' in Amerika die bovenaan in de ranking staan worden beschouwd als de beste universiteiten van het land. Toelating tot deze universiteiten wordt gezien als een statussymbool dat niet alleen de student prestige geeft, maar ook de ouders. Daardoor wordt Hoger onderwijs volgens Jon Reider (former admission officer Stanford) steeds meer gezien als een product dat je koopt, een handelswaar.

Via de legale weg worden studenten, bij zulke universiteiten, niet alleen toegelaten op basis van prestaties, maar ook op basis van bepaalde voorkeuren van deze instituten. De belangrijkste voorkeuren zijn dan toch 'rijk' en 'wit' volgens Jon Reider. Immers rijke kinderen hebben meer mogelijkheden tot het beoefenen van nichesporten, hebben vaker ouders die zelf naar prestigieuze universiteiten zijn gegaan, hebben de middelen om extra ondersteuning en voorbereiding te krijgen bij de high-stake toelatingstesten en de toelatingsprocedures. En deze studenten hebben meer kans, echter geen garantie, om toegelaten te worden door hoge donaties van hun ouders, de zogenaamde nog steeds bestaande legale 'achterdeur'.

Daarom lijkt de oorzaak van deze fraudezaak te liggen bij de universiteiten en hun toelatingsbeleid. Zoals Daniel Golden het zegt: "If they didn't have these loopholes and these preferences for families of privilege, then I don't think there would be these kinds of temptations." (1:29:32). Hij verwacht dat universiteiten geen noodzaak zien om hun toelatingsbeleid hierop aan te passen. De fraudezaak heeft deze universiteiten misschien alleen nog maar exclusiever en begeerlijker gemaakt. Immers als rijke mensen bereid zijn om via de frauduleuze 'zijdeur', met risico op een gevangenisstraf, hun kind toegelaten te krijgen tot deze universiteiten, dan moeten ze wel uiterst waardevol zijn.

Kijktip of niet?

Hoewel het toelatingsbeleid in Nederland niet te vergelijken is met Amerika, biedt de documentaire een intrigerende kijk in een fraudezaak waarin examenfunctionarissen bereid zijn om hun integriteit te verkanselen voor geld. Zoals Akil Bello (test prep expert) het in de documentaire zegt: “Pretty much everything in the higher education system is based on trust in other people. At what dollar value will you be willing to compromise your ethics?” (57:38). De documentaire belicht de perspectieven van ouders, universiteitsmedewerkers en een zwendelaar. Echter het perspectief van de student wordt in de documentaire zelf en door de ouders in de documentaire grotendeels over het hoofd gezien. Ouders hebben vaak gefraudeerd zonder medeweten van hun kinderen. Zo geeft Singer in het begin van de documentaire aan: “That way the kids don’t know it happens, right?” (1:59). Wat mij betreft had dit perspectief van de studenten meer belicht mogen worden. Volgens de New York Times zijn sommige van deze studenten geschorst van de universiteit, bespot en zijn hun ouders ontslagen en veroordeeld tot gevangenisstraffen (Taylor, 25 Februari, 2020).

Figuur 1. QR-code Operation Varsity Blues: The College Admissions Scandal.

Wat heeft deze fraude met hen gedaan en hoe heeft het hun loopbaan beïnvloed? Bekijk de trailer of de gehele documentaire zelf via de QR-code (Figuur 1).

Literatuurlijst

- Taylor, K. (2020, 25 Februari). What Happened to the Students Caught Up in the College Admissions Scandal? The New York Times. Retrieved from <https://www.nytimes.com/2020/02/25/us/college-admissions-scandal-students.html>

Gesignaleerd

Dankzij de coronacrisis is ‘de toetstransitie’ versneld – ook aan de HU, merkt lector Liesbeth Baartman

Gerard Rutten in Trajectum, 13 oktober 2021

De lockdowns tijdens de coronacrisis maakte het afnemen van toetsen ingewikkeld. Daardoor dreigde studieachterstand voor massa’s studenten. Vooral kennis- en vaardigheidstoetsen bleken ineens problematisch omdat de HU-gebouwen gesloten waren. Maar volgens Liesbeth Baartman, per 1 september benoemd tot bijzonder lector Toetsing en Beoordeling in het Beroepsonderwijs, heeft de lockdown-periode ook iets positiefs opgeleverd. Het dwong docenten en anderen om kritisch naar de manier van toetsen én onderwijs te kijken. ‘Bij opleidingen die veel met kennistoetsen werken, ontstond het besef dat we overal de controle willen hebben.’

Lees dit interview verder op <https://trajectum.hu.nl/dankzij-de-coronacrisis-is-de-toetstransitie-versneld-ook-aan-de-hu-merkt-lector-liesbeth-baartman/>